

Ulla-Carin Winter **Galleri 8, Sundsvall, till 18 april**

Grafikern Ulla-Carin Winter fick nyligen Göran Dahlbergs stipendium och presenteras just nu även som Konstnär i Volym. Uppmärksamheten är välförtjänt, då det rör sig om en konstnär som vågar pröva nya tekniker utan att ge avkall på en klassisk tradition. När den fotografiska bilden lockar med sitt förföriska övertag kastar hon inte allt över ända då hon vet att allting bygger på hantverk, på en kunskap om hur en bild blir till och att det alltid är det egna ögat som styr seendet. Nu ställer hon ut med "Alla mina flickor" på Galleri 8, ett litet källargalleri inrymt i hantverksbutiken Magasin 8 på Nybrogatan i Sundsvall. En stor samling relativt små bilder täcker väggarna, och i förstone känns det som man går in i ett hemligt flickrum, knappast avsett för det avslöjande offentliga ljuset.

Men det är det konsekventa personliga tilltalet som så småningom gör utställningen till inte bara en privat angelägenhet. Ulla-Carin Winter har samlat porträtt hon har gjort på sina egna döttrar, deras kompisar och egna elever, kort sagt flickor hon haft i sin omedelbara närhet de senaste åren. Det handlar om en ömsint redovisning där tonvikten ligger på det finstilla och undflyende i porträttens karaktärer. I grunden finns det dokumentära eller om man så vill det fotografiska återgivandet, som blandas i olika möten mellan realism och fantasi, där brottstycken av det förflutna, minnen och natur skjuts in som oroande eller lekfulla sidosprång.

Som jag ser det ligger Ulla-Carin Winters styrka i den tecknade och ristade linjen, som naturligtvis tydligast framträder i tornålstekniken. Det är svärtan och den distinkta linjen som mot det vita ljuset skapar konkretion, som i sin förenkling framhäver det viktigaste, och, beroende på hur det gjorts, det nerviga och mångtydiga. Ett bra exempel är porträttet "Lina", en på en gång både sensuell och krispigt dramatisk bild av ett flickansikte som kan få mig att tänka på en annan grafiker, Hans Wigert, och hans poetiska dubbelprojektioner. En ömsinthenhet som balanserar på gränsen mellan oskuld och obevekligt uppvaknande. En blyg finstämdhet som stöter på en rå natur som kan kullkasta det mesta.

I den nyare tekniken fotopolymer, som bygger på den klassiska fotogravyren, lyckas hon faktisk också få in något av det ljusets och mörkrets dramatik som finns i tornålarna. Som i "Vänninorna I" och "Och en flicka", där ansikten vänder sig både bort från och till ljuset. Det blir en tyngd och en beslöjad melankoli, en frånvändhet till tillvarons mysterium och samtidigt en slags åkallan av det.

Barnteckningar, mönster, träd, natur. Flera porträtt har interfolierats i olika omgivningar för att visa på platser, hemhörighet, sammanhang och identitet. Ett lika enkelt och väldigt igenkännande och roligt grepp är när hon låter porträtt av kompisar samsas mot bakgrunden av olika mönster på kuddar, i serien "Sova över hos kompisar I-III". En bild av trygghet men som också öppnar mot världens bilder därute, lika lockande som främmande. En av kuddarna låg lite gömd på golvet under trappan, kanske som en inbjudande gest till besökaren. Men det var lite väl trångt för en lång man som jag, och det kändes också lite som: hit men inte längre.

Text och foto: Jan K Persson
07-03-21